

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 169

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 26 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 40

ΕΠΗΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΜΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἀγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 20.—Ἐξάμ. δρ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 40.— > > 20
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΩΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

50 λεπτά ἡ λέξις. Ἐξαιρετικῶς
διὰ τοῦς πολέμιους 50 λεπτά
ἡ λέξις. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμ-
πορικὰς καταχωρίσεις ἰδιαιτέ-
ραι συμφωνίαι.

◻ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ◻

Παρισινὴ ζωὴ: Εἰς τὰς ἰσσοδρομίας τοῦ Ρωσῶν

ΑΘΗΝΑΙΑ

ᾠΗ

ΕΠΑΡΧΙΩΤΕΡΟΥΑΙ:

Παρακολουθήσα-
τε ἄλλοι

εἰς τὴν ὁγδ' σελίδα

τὸ μεγάλο μας
δημοψήφισμα.

Μὴ προΐκα

5000 δραχμῶν

θὰ δοθῇ εἰς τὴν
κελήτριαν

καὶ μεγάλα δῶρα

500 δραχμῶν

εἰς τοὺς ψηφί-
ζοντας

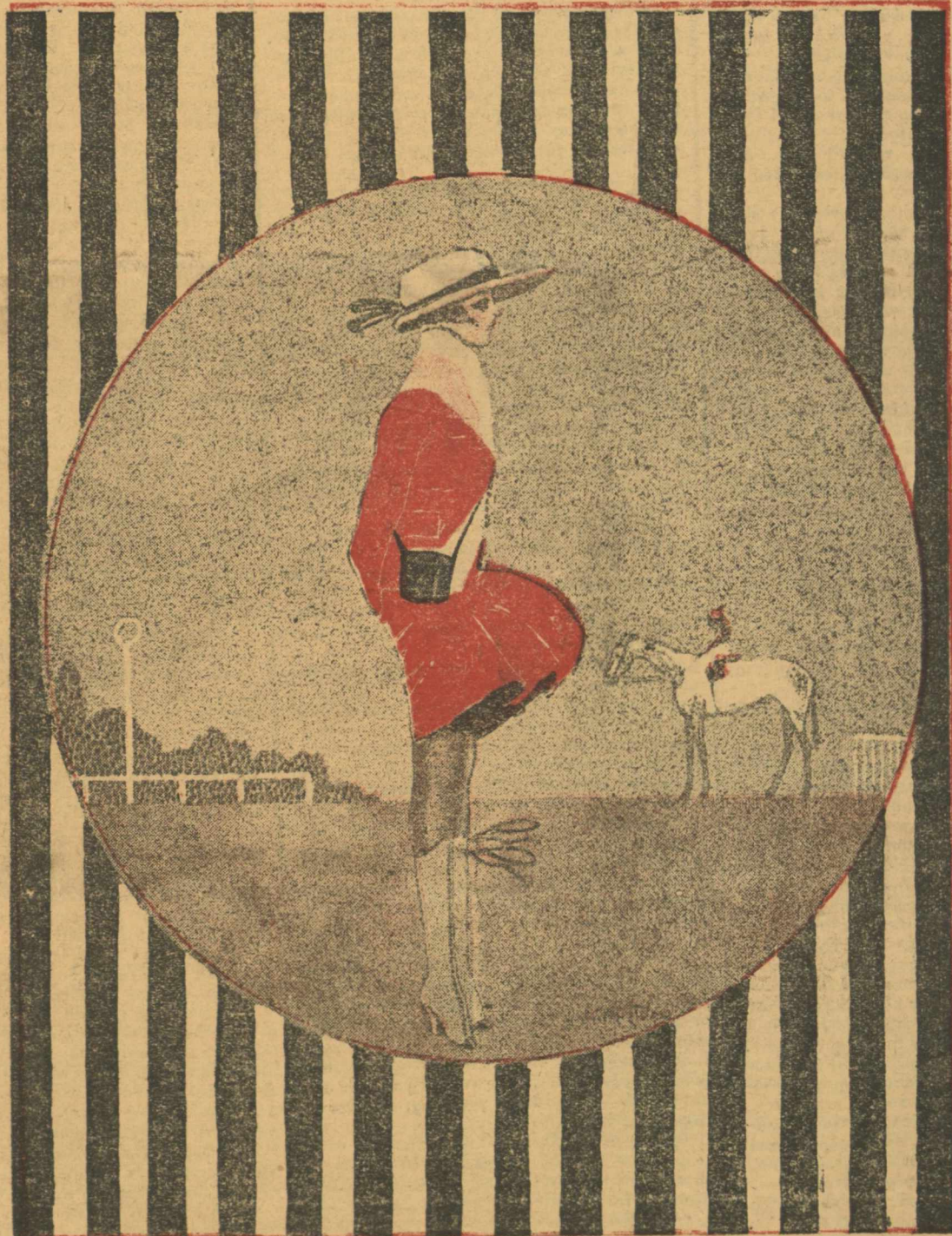
Μετέχουν

ὅπερ τὰ 200
κορίτσια

διὰ τῶν φωτο-
γραφιῶν των

καὶ ἄλλοι οἱ ἀ-
ναγνώσται τῆς
«Σφαίρας» διὰ
τῶν ψήφων των.
Οὐδέποτε δημο-
ψήφισμα ἑλληνι-
κοῦ περιοδικοῦ
προκάλεσε τόσο
ζωντανὸν ἐνδιαφέ-
ρον.

Ἀπὸ τοῦ ἐπο-
μένου, αἱ φωτο-
γραφίαι θὰ δη-
μοσιεύωνται ἀνά
ἑβδομάδας.

ΑΙ
ΚΥΡΙΑΙ
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

τοῦ γάλλου ἀπα-
θηματικῶ

Marcel Proust

εἶνε ἓνα ἐντελὲς
μοντέρνο ρομάν-
τζο, μέσα εἰς τὸ
ὁποῖον καθορ-
φίζεται ὁλοζών-
ταγῃ ὅλη ἡ σύγ-
χρονη, πολυτά-
ραχῃ καὶ πυρε-
τώδη ζωὴ μας.

Γερμῶν ἀλή-
θειες ψυχολογι-
κῆς, με σφοδρῶς
καὶ παραφόρους
ἔρωτας, με ἐπι-
βλητικῆς φυσιο-
γνωμίας γυναι-
κῶν ποὺ σηραλί-
ζουν γύρω των
τὸν ἔρωτα καὶ
τὸν πόθον, με
ἀφθάστου δυνά-
μεως πλοκή, με
ἀποκάλυψιν τῶν
παρασηνίων τῆς
σκυταλῶδους
ζωῆς τῆς παρι-
σινῆς ἀριστοκρα-
τίας, με γοργὴν
καὶ πλήρη ἀπερ-
όπτων ἐξέλιξιν,
κεντρὴ ζωηρὸν τὸ
ἐνδιαφέρον τοῦ
ἀναγνώστου καὶ
τὸ συγκρατεῖ ἀ-
διάπτωτον με-
χρι τέλους.

Ἡ πρώτη εν-
νήγιά του εἰς τὸ
αεροσεχέ, πασα-
λεῖτικο, φθάλιο τῆς
«Σφαίρας».

Τὸ ἐπόμενον φύλλον τῆς «Σφαίρας» ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΑΟΝ μετ'τὴν ἐξαφρονητὴν ἑφημερίδα «Πρωταπριλιά»

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ
Ματθίλδη Σερρά. — Μετάφρασις Κ. Πρασ...

Στὸ σαλόνη
Κατὰ τὴν ναυοικονομική συνθήκη, ἡ δὴ φέ-

Κατὰ τὴν ναυοικονομική συνθήκη, ἡ δὴ φέ-
λες φιλήθησαν ἐγκατάστασι μάγοινα. Ἡ Ἰω-
άννα, ἡ νεοκλίση, σιωπῶσα, ἀπὸ τὴν ἡλικί-
ασι μὲν ἀπὸ τὴν σκάλα πού ἀνέβηκε ἡ Μα-
ρία, ἡ κόρη, τῆς ἔπαισε τὸ χέρι καὶ μουμου-
ρίσθη. — Τὴν κίλα πού ἔλαμψε καὶ ἤθελε.

νος περιμελεῖ βαθμύθω δὴ τὰ μέσα νὰ θέ-
λει τὴν σύντροφόν του, νὰ τῆς εἶνε ἀρεστός,
να φαίνεται ὅς' αὐτὴν ὁ περὶ εὐρωστειμένος ἀπ'
ὄλους ὅσοι τὴν περιτοκίζουσι.

Η ΕΤΡΑΗΜΟΥ

Πολλά καὶ ἀκριβῆ καλὰ ἔργα ἔλαβα αὐτῆς
τῆν ἔδωμάδα.
Ἐπ' αὐτὸν ἐγκρίνω τὰ ποιήματα καὶ περὶ
τὸν κ. Α. Μίχα, Κ. Παπαπαναγιώτου, Ρ.
Ἄρκα, Γ. Τουφεῆ καὶ Β. Σάμιου.

ΠΡΩΤΑΣΕΙΣ ΑΝΤΑΓΩΓΗΣ
50 γεὰτὰ ἐκάστη λέξις

— Νεαρός φοιτητῆς ἀλληλογραφῶν μετ' ἠμορφωμένας
ἰδέας 17—20 ἐτῶν. Προτιμῶνται Ἀθῆναι, Πειραιῶς,
Ἐπιμόρφωσις Σ. Α. Λουδοβίκου 21, Πειραιῶς.

ΣΦΑΙΡΑ

Γράφεται «Μακαρένιον» Ὑπαρχῶν, «Ἀπολοθεταῖον»
Καθηγῶν καὶ «Ἐπιτοκιστῶν» Ἰδίου Παιδ. Συλλόγου
Πα. Πολυτεχν. Τ. Τ. 925.

7

— Λογικός διαμένων εἰς τὸ βουναὶ τοῦ Ἀφιδῶν ἀπ'
αὐτῶν ἀλληλογραφῶν καὶ ἠμετέρας ἰδέας ἐπιδοθεῖς
Ἀσίας καὶ Κωνηπόλεως. Σκοπὸς ὁ γάμος. Γράφεται.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

Ζηρβουδύ'τα είνι τὰ πράγματα, ὡς φαίνεσι, οὐρὴ μαγιοῖλα μ' κ' ἡ κατάσταση 'κουντουσῶλλαρ'.

Γίνκι, λῆεσι, στὰ Παρίσα νὰ Διγιάσκω', σὰ νὰ λῆμι ἀνταμώθικαν σ' ἔσαν καφιὲ οὐ Κάρζου, οὐ Πουαγκαρέ, οὐ Σκιντζερ κ' οὐ σπαντζόχερ, τάει τὸν ἕνα χιράκι κ' ἕνα γιὰ νὰ μὴν ξεχνᾶν τ' ὀλεῖά τ' ἐφκίασαν νὰ νότα, διγακόνους' ὄπου τ' λῆν γαλέτκα, κ' μᾶς ἔστλαν διὰ τὰ νὰ φόβγμι ἀπ' τ' Σμύρν'.

Γιατί, οὐρὴ θεου οὐμπες, νὰ φόβγμι; Ἀποῦθε μᾶς διώχνετε μαθῆς; ὅτ' τ' ἀμπελοχώραφα τ' πατέρα σας, γιὰ ἀπ' τὰ λιουτόνια τ'ς μάγγας σας; Ἢ μὴ κ' οὐς πέρασε ἀπ' τ' γ' ἰδέα, πῶς ὄτ' ἱμπδῆς φουρᾶτε μαθῆς ἕνα τζάμ' ἀτόνα μὰτ' ἡ ἀφιντιά σας τὰ γλιέπτι κ' τὰ ξερτί' οὐβλα κ' μεῖς τίπουτας; Μ' σάν εἶν' ἔτο' φουράου κ' γὰρ διὸ ξιβγάρια ματουγυάλια στὰ μάτια μ' κ' οὐς φέρον οὐλνούς κουρόνα γράμματα.

Ἄς ὀμιτι μοναχά, πῆς οὐρὴ θ' φράτα μ' τοῦ κουβέρτου, ἀπ' δὲν εἶχι τ' γ' ἰδέα νὰ μὴ στείλ' ἱμένα στοῦ Παρίσ' νὰν τῆς ἀλουῖσου κ' νὰν τ'ς κάνου ματζάρα τ'ς κυρ διπλωματίς. Τὴ διάτανον, τρεῖς παλόνγερ' σὰ πέρα εἶνι, δὲ θὰν τ'ς ἐκίνα ξιπ' λῆσι; Θὰ περιλάβαινα κατὰ πρῶτου τοῦ Γαλέου κ' θὰν τῶλιγα:

— Ἐα δὴ ἡ ἀφιντιά σ'. Πῶς οἱ λῆσι;

— Πουαγκαρέ.

— Κι τί τὰ μάτια σβῶγαλαμαν, οὐρὴ, κ' πουλιεμᾶς νὰ μᾶς χαντακώης; Τῆρα καλά, κακουμοῖο', νὰ μὴ μάθου ὅλλ' βουλιὰ πῶς μᾶς κατηγοράς γιατί θὰ σὺ βγάλοῦ τὰ φτιά. Ἄει σ' τ' μάννα σ' τώρα νὰ βρῆξῃ.

Κι' ἀπὸ θὰ γύρναγα κατὰ τὸν Κάρζου κ' θὰν τῶλιγα:

— Ἀμ ἰού πάλε, κυρ μυλόρδε, τῶλιγα πουτῆ; Ἰγὼ ἀπού ὄνα νὰ μᾶς κάης τέτο ες ζαβουλῆς; Κρίμας κ' οἱ πέραγα γιὰ καλὸ πιδίλ! Ναὶ μὲν δὲ σ' ἀντιλῆει κανένας τ' ὄχι, κίρὸς εἶνε νὰ ἡσυχάζμι κ' μεῖς κανιὰ στάλα κ' νὰ ἰδοῦν χιρ' κ' προυκουπῆ ἱκεῖα τὰ καφώπια ἀπ' πουλιεμᾶν δέκα χρονοῖα κ' τώρα. Μ' οὐ σκουπῆς εἶνι νᾶρθ' μ' τοῦ κουλάτ' τοῦ πράμμα, ὅτ' ἀρῶ-ἄρ' κ' ὄρμους κ' καταχνιά ὄτ' ἀφήγμι πῆσου μας. Δὲν ἔβαλιε μὴ νοῦ σ' τὴ θ' ἀπουγῆν' τόσους κόσμου κ' γνουινιάς κ' θὰ μείν' στοῦ ἔλιου τ' Θεοῦ κ' τ' Κιμάλ; Γιά, ἰγὼ π' μὲ γλιέπ' ἔχου μῖνα γαβουκλῶ στοῦ Κουρδιλῶ. Τοῦλ πὸν μπουροῦ νὰ παραδιχτοῦ πουτῆς νὰ ματαπέσ' στὰ χέρι τ'ν τουρκιλάδων; Θὰ μ' πῆς πόρτε σ' Ἀνθῆνα νὰν τ' χ'ς σ' ἰπλάτ' σ' κ' πᾶσι νόχτα. Καλὰ αὐτῖν' μ' τόσις ἄλλιε ψυχῆς τὴ θὰ γέννε; Κι' ἂν τ'ς φέριμ σ' Ἀνθῆνα τί θὰν τ'ς πῆζμι κ' ποῦ θὰν τ'ς βάλμι νὰ κρῶνται; Στὰ κερσῶμια; Ἐδῶ δὲ χουράμι δὸν' ἡμασι, κ' σεις πᾶτι νὰ μᾶς φουρῶσι κ' ἄλλου τ' ὄραχ' μας; Μὰ οἱ καλὸ σας! Γιά διὰ τοῦ πρέπ' νὰν τοῦ σκιφῆ κ' ἰτερο τοῦ πράμμα κ' νὰν τοῦ κανουίνσι ἄλλοις. Τ' ἄκου κ' σὲ, οὐρὴ πῶ Σκιντζερ; Τ' ἄκου κ' λῆς κ' κᾶθι Σαβῶτου μοναχά νὰ κολῆς. Ὅσου γιὰ τὴ Θράκη, μούλον λαβῆς...

Κι' καθὼς κανένας τ'ς δὲ θὰ σκάμαζε σ' ἄπ' ἀπού ρουμῆικα, θὰν τ'ς ἔβριζα κ' ἕνα χιράκι κ' θὰ μῶλιεγαν κ' φιαριστῶ. Κι' ἂν ἔβαι κανένας νὰ μ' ἀντιλοῦσ' ὄταν τὸν ἔλιονα μπλαστῆ μὴ τοῦ καλλομένου τσαρούχι μ', θὶ κίότεβαν οἱ ἄλλ' κ' δὲ θὰ μᾶς ἔστλαν τότε α νότα.

Γιά, οὐρὴ παγῶνα μ', ἔτο' τ'ς καταφέρνε τ'ς ὀλεῖς τ'ς οἱ ἀνθῶπ' κ' οἱ μὴ τ'ς πασοδέλις κ' τὴ διπλωματία, γιατί αὐτῖν' ἡ διπλωματία εἶνι π' ἡ μᾶς φάη τοῦ μὰτ'. Τριξ' τ' ἄλλου τὰ δόντια γιὰ νὰ οἱ φουρῶθῃ, κ' ἂν ἂν τὸν ἀφῆς νὰ σ' βαράη καρκαῖς, καλὸ ξέρομα!

Ταῦτα κ' μένου γιὰ σ' κ' ἀντίου μ' **Μήτρους Κουρνόγαλου**

Τὸ ἐπόμενον φύλλον τῆς «Σφαίρας» θὰ περιέχῃ τὴν ἐξωφρενικὴν ἐφημερίδα «Πρωταπολιτεία» εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ κάθε ἀναγνώστης θὰ εὕρῃ ἕνα ἀκέραιον ἑκατοντάδραχμον πρὸς ἰδίαν του χροῖον.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ἩΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ἀφίκοῦσα ἡ Ἑβδομάς τῶν Παθῶν, δέκτη ὑπαγάγομιν εἰς τὸν ναόν, ὅπως μεταναίς ποιήσωμεν, τὸ ὅποιον μετὰ δακρῶν, σὺνῆμα δὲ καὶ ἔμβαν' ὡμεν πληθύν κοριτσοπούλων ῥοδοκοκκινομαγούλων, τὸ ὅποιον μετὰ λελουδιῶν σθολίζοντας καὶ ραίνων τὸν Ἐσθαυρομένον.

Ἐλχοῦσα δὲ τὴν Μῆγαν Παρασκευαίαν, πάρομεν ἀνά μίαν ὁ ἕκαστος λαμβάδαν, τὸ ὅποιον πρὸς παρηκολούθησιν τῶν ἐπιταμῶν καὶ ψαλωδῶσμεν διὰ φωνῶν ἐργῶν τὸν Ἐπιτάμῳν Θεῖον, τὸ ὅποιον μετὰ προσευχῶν ψυχοσωτηρίων.

Ὁ Ἀγαθάγγελος

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Μουσικοχοροδιδάσκαλος», «Πληγωμένη καρδιά», «Wireless», «Διαβολόζαδο Ἀγαθῶς», «Φὸν Κολοκῶθας», «Πάτερ Μιλουγούριος τῆς Ἀρβύλλας», «Ταξῆαν», «Χρυσάνθη Γιαννακοπούλου».

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Χάρου Π. τὸ σταλὲν στοιχῆει δραχμᾶς 10. Ἀγῆρι τοῦ Βοσπόρου. Τὸ βραβεῖον σας ἀπερδῶθη. Ὁ Βλάσης εὐχαριστῆς ὅλους ὄσοι τὸν συγκαίρουσι διὰ τὸ πρὸς Πολιτιστῶν κᾶμαρᾶ του. — Ἀ. Τάλλινανην. Τὴ θέλειε νὰ πῆτε μετ' ἐμὲ γιὰ τὸν ἄγῶνα. — Ὁ Ἀγαθάγγελος εὐχαριστῆς τὸν συνάδελφον Πάτερ Μιλουγούριον τῆς Ἀρβύλλας, ὅστις μᾶς γράφει ὅτι τὸ «Τσαρούχι» ἀνήκει εἰς τὴν XIII Μεραζιῶν. — Ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ Σπ. Φιλιππάτος, Β. Λαγογιάννης, Π. Ζαχαροπούλος, Ἀθ. Πλάσας, Δ. Παπαβέρνας, Γ. Αἰθῆρας, Ἐλεν. Βουζά, Δημ. Γαλανός, Χαρ. Λαδικός, Νασ. Μακρῆς, Β. Οικονομίδης, Σ. Π., Σ. Κάλιντζης, Ν. Γεωργόπουλος, Ε. Χριστογιάννης, Philippe Skirianni.

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ».

ΠΕΡΙ ΔΑΝΕΙΟΥ Κ.Δ.Π.

Ἄλα μπρός, κερῆς καὶ κύριοι, εἰς τὸ μέγαν καὶ θαυμαστὸν πανόγραμμα, τὸ ὅποιον λίγα ἔδινετε καὶ πολλὰ γλέπετε, τοῦθ' ὄγκου οὐλα τὰ μερῶν τῆς ἡμέρας.

Ἐδῶ, κύριοι, γλέπετε ἐποῦτο τὸ ἑκατοστάριον; Περικαλῶ ὑμῖν νὰ τὸ κυτᾶτε καλά, καθότι τώρα μὲν τὸ γλέπετε, αὔριο δὲ δὲν θὰ τὸ ξαναἰδῆτε μπλέον, τὸ ὅποιον τὸν κύριον Ἡρωτοκαπαδῶνιαν λεμβάνον τὸ ἡμῶν καὶ οἱ αἰσχροκερδῆδες τὸ ἕτερον ἡμῶν, ἐμεῖς ἀπομένοντες μετ' ὅταν ἀνά χεῖρας.

Ἐδῶ, κύριοι, ποσῶς γλέπετε λιμοκοντόρους, ὑπολιμοκοντόρους καὶ διαφραγκῆς, καθότι πῶς νὰ τοὺς ἴδῃτε ἐφόσου τὰ ἔκουσαν ὄσοι τὴ εἶχαν, ἐνοεῖται καὶ γὰρ καθότι τὰ κέρματα δὲ θὰ κοποῦν ἐπὶ τῆς μέσῃ. Ἐγθαῦτα, κύριοι, γλέπετε τὸ ὅποιον κατὰ γούμενον τὴν φράσιν «κῆν' ἰσ' λιανά», καθότι ἔχον ἕνα ταλληροῦν στήν τσέπη σου καὶ ὑπαγαίνοντας νὰ πῆς καφέ, σὺ τὸ παρῶντε ἀλάκαρο, καθότι μὴ ὑπάρχουσαι γαῖετες πρὸς νὰ σοῦ τὸ ἀλλάξουν.

Ἐδῶ, κύριοι, γλέπετε τὸ Κράτον τὸ ὅποιον βαῖνον χέρι στοῦ πορτοφύλι σου καὶ σοῦ παῖρον τὴ μισὰ ψιλὰ, σοῦ λῆσι νὰ τοῦ πῆς καὶ εὐχαριστῶ, καθότι θὰ σοῦ ἔδινει τόκο, τὸ ὅποιον καλημέρα γι' αὔριο.

Ἐδῶ, κύριοι, γλέπετε ἐποῦτι τὴ φουερτῶρα τὴ νεκοκερά, τὸ ὅποιον ἔχον ἕνα ἑκατοστάριον ἴνα διὰ νὰ κᾶν φρόνια περὶ γιὰ νὰ φάη ἡ φαυλία τῆς, τῆς λῆσι ὁ μπακῆλης πῶς δὲν περῶντε τὰ λεφτὰ σ' τὴν κερά μου, καθότι τὸ κατοστῆριον πᾶη πενήντη δραμᾶς καὶ βάλε πόσο ἐπῆγεινε πρῶτα ἕνεκα τῆ συνέλλαγμα, ἦγουν μ' ἕνα κατοστῆριον ψουνίζεις 20 δραμᾶς πρᾶμμα.

Ἐδῶ, κύριοι, γλέπετε ὀλα ἀκορβαῖνον καὶ φθηνάινον μόνο τὰ λεφτὰ, τὸ ὅποιον τί ἄλλο θέλουσι;

Δότες τώρα μιά δραμῆ, καθότι ὄχι πῶς ἐγὼ ἀῆθησα τὴν τιμὴν τοῦ πανοράματου μου ἀλλὰ ἕνεκα τοῦ ἡ δραμῆ ἐπῆγε μιά δεκάρα, σάν τῆς καρδιῆς τῶν γυναικῶν.

Ο ΠΑΤΕΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Κατὰ πῶς τῶρα τάξει, ὁ Μανιῶ εἰκονομάχα καὶ θεοσεβέστατη, πῆγα κ' ἐγὼ σ' ἔβαν πνευματικῶ νὰ μὲ ξεροκονήσῃ. Μὲ πῆος στὸ λερά, μ' ἕκατος σ' ἕνα σιάμνι καὶ μ' ἀρόφιτῆ :

— Τί ἔχεις νὰ ξεροκονήσῃς, τέκνο μου;

— Ἄκου δῶ, παπᾶ, τοῦ κάνω Κατὰ πρῶτης δὲν εἶμαι τέκνο σου. Γυῖς τοῦ Ἀρτέμη εἶμαι, τοῦ γασκλῆ μετ' ὄνομα, κ' ἀγόρι τῆς Κουτσολενῆς τῆς χαρτορίχτρας. Τὸ λοιπὸν σβ.σ τὸ περὶ διὰ τέκνο σου. Καμιά ἄλλη κουβέντα ἔχεις νὰ μοῦ κᾶνῃς; καὶ μετ' ὁ μαρδὸν κ' ὄλας.

— Τί ἀμαρτίες ἔχεις στήν ψυχὴ σου;

— Ποῦ νὰν τῆς θυμᾶμαι γὼ! Ρῶα με γιὰ νὰ σοῦ δώκω ἀναφορά.

— Νηστεύεις;

— Ἀπὸ κρέας νηστεύω, θέλοντας καὶ μὴ, γιατί στή σημερινῇ ἀκρίβεια πρέπει νὰ δώκῃς μιά σέσουλα λιμοκοντόρους γιὰ νὰ φᾶς ἕνα κομμάτι κρέας. Ἀπὸ θηλυκὸ κρέας, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲ βαστάω. Αὐτὸ ὅμως δὲν πᾶνεταί γιατί, καθὼς μούτανε, μετ' ἡς μπουλῆρες καὶ τὰ φιασιδία κ' ἀλείβουνε σημερῆς οἱ γυναῖκες τὰ μούτρα τους, γιὰ νὰ βροῦνε κρέας τὰ χέλια σου, πρέπει νὰ κᾶρῃς κ' ἕνα ξεστοῖ μᾶζι σου.

— Καλὰ. Ψέμματι λῆς;

— Ποτέ. Ὅσοι γι' αὐτὸ ὄχι νὰν τὸ πανεφτῶ, ῥῶτα ὅμως καὶ θὰ μάθῃς. Ὅτε ψέμματα λέω ποτέ, οὔτε ματαράγιες κάνω, γιατί κ' ἡ ματαράγια ψέμμα εἶνε. Μπακαρᾶ κᾶζω; Στὸ πενήντη ποτέ δὲν τραβᾶω. Πόκκερ; Μπλόφες δὲν κάνω, παρὰ στὴ χάση καὶ στὴ βροῆη, ἔτσι γιὰ νὰ ξεπᾶνε τὰ αἵματα κ' ὄχι γιὰ τίποτις ἄλλο. Κι' ἂν θές νὰ μάθῃς, οὔτε στὸ μπαρμιοῦτι πισοκρατῶω.

— Καλὰ κάνεις. Δὲ μοῦ λῆς βλαστημῆς;

— Μμ... ψέμματα δὲ θέλω νὰ σοῦ πῶ, καμμιὰ βολὰ, ἄμα καθῶσουνε τὰ πράμματα βλαστημῶ. Ποτέ ὅμως δὲ θὰ βλαστημῆξω ἄδ.κ.κ. κ' οὔτε πᾶσι σάν τοὺς Κεφαλλονῆτες ποῦ βλαστημᾶνε τὴν Παράδεισο καὶ δέκα μίλλια ἀπόξω γιὰ νὰ μὴν τῶχι κ' ἔχη βγῆ κανένας ἅγιος περίπατο καὶ δὲν πόνε κᾶρη τὸ σῆδῖο. Κάτι παρακόλλασες, κάτι καντυλάκια, κάτι παναγιεῖς γκουινῆρες, ὄλο κάτι τέτοια—ξηγγῆμαι, παπᾶ; Τῶρα μᾶθει, γλέπεσι, ἀπὸ παιδιόθεν στὸ Μεντρεσέ.

— Πρέπει νὰ κυτᾶξῃς νὰν τὰ κῶφῃς.

— Τὸ κατὰ δύνامي πάντοτε. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς δὲν εἶμαστε καὶ γυναῖκες!

— Δὲ μοῦ λῆς τώρα, ἀγαπᾶς τὸν πληθὸν σου;

— Ἀγαπᾶω λῆσι! Ἀρῆλογο ἔχει γίνε ἡ καρδιά μου ἀπ' τὴν ἀγάπη, γιὰ νὰ ἔξοης...

— Ὅχι, δὲ σοῦ λέω αὐτὸ. Ἄν ἀγαπᾶς τὸ γειτόνα σου; τὸν ὄμοιο σου;

— Τὸν ἀγαπᾶω φῶρτα, φτᾶνει νὰ μὴ με γγιάξῃ. Μόλις με γγιάξῃ, τὰ κάνω ἴσομα.

— Δὲν κάνεις καλά. Τὸ βαγγέλιο λῆσι ἄμα σὲ βαρῆση ὁ ἄλλος ἀπὸ τῶνα παρειά, πρέπει νὰν τοῦ γυροῖς καὶ τ' ἄλλο.

— Τί λῆς, ὁ παπᾶ, τρελλάθηκες! φωνάζω. Νὰ μοῦ μολῆξῃ ὁ ἕτερος τὸ μάγουλο καὶ γὼ νὰ μὴν τοῦ καταρτίσω γῆς μεδιάμ τὰ μούτρα του, πῆρι νὰν τοῦ λέω βᾶρα; Ἐ, ὁ, Χριστῆ μουρμούρη, εἶπες τέτοια παρατράγουδα;

— Μὰ ἔτσι τὸ εἶπε: Ὁ μισήσης...

— Νὰ μὴ μασῶω;

— Ὁ μισήσης, σοῦ λέω.

— Γιὰ κάνοτο λιανά αὐτὸ, γιατί δὲ σακκουλεύουμαι ἀπὸ ὀρβῆικα.

— Δηλαδή, νὰ μὴ κρατᾶς ταμάχι.

— Πᾶλε τὸ ἴδιον! Ἄσ' τὴν κουβέντη, παπᾶ, γιατί σ' αὐτὸ δὲ συνβιάζουμαι. Μ' ἔκαψε ὁ ἄλλος; Ὅταν τοὺς κάνω καὶ θὰν τοῦ βγάλω τὰ φωταῖα. Ὁρθαλμὸς ἀντὶ ὀφθαλμούς, σοῦ λῆσι κ' ἔς πᾶσ στήν κόλαση.

— Κι' ἔτσι, ὁ ὑπερημῶ, κουβέντα στήν κουβέντα, ἀντίς γιὰ νὰ ξεροκονήσῃ, παρὰ ποῦντο γᾶρθουμε στὰ χέρια μετ' ὅταν παπᾶ. Ἐδῶκα τόπο δμως στὴν ὀργῇ κ' ἔφυγα δίχως νὰ μοῦ δώκῃ τὴν ἐκῆ του. Τὴ φταῖω γὼ σάν τᾶθελα ὀλα δικὰ του—δίχρο ὁ μᾶτια;

Ο ΒΛΑΜΗΣ